

Rozprawa poświęcona jest historii retoryki w romantyzmie francuskim. Autorka skupia się na dziełach twórców ze środowiska Charlesa Nodiera i Biblioteki Arsenалу w Paryżu w latach 1824-1834. Celem badań jest lepsze rozumienie miejsca Nodiera w romantycznym pejzażu literackim oraz wykazanie jego wpływu na koncepcję elokwencji w pierwszych dekadach dziewiętnastego wieku. Główną tezą pracy jest stwierdzenie pewnej ciągłości w dziedzinie teorii retorycznych między późnym neoklasycyzmem Oświecenia oraz pierwszym romantyzmem francuskim. Tezą pomocniczą jest istnienie wpływu retorycznego rozumienia gatunków na fenomen romantycznej transgeneracyjności (mieszania gatunków).

Pierwsza część pracy poświęcona jest historii retoryki od czasów Rewolucji Francuskiej do czasów Monarchii lipcowej, zarówno w kontekście jej nauczania szkolnego i akademickiego, jak i w kontekście politycznym. Druga część rozprawy podejmuje pewne wątki teoretyczno-literackie związane z romantyczną elokwencją (wyłonienie się nowej definicji literatury, sakralizacja pisarza-mówcy w porewolucyjnym społeczeństwie, tzw. „scenografie auktorialne” (Diaz) romantyzmu humanitarnego i ironicznego, oralność literatury romantycznej, problem z definicją gatunków literackich na przełomie osiemnastego i dziewiętnastego wieku). Trzecia, analityczna część rozprawy poświęcona jest gatunkom retorycznym w dziełach romantycznych. Zbadane są gatunek pochwalny, sądowy oraz deliberatywny w dziełach pisarzy z kręgu Arsenалу (Nodier, Balzac, Hugo, Lamartine, Musset, Sainte-Beuve oraz tzw. romantycy mniejsi, tacy jak Gaspard de Pons i Eduard Turquety).